

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΣΕΣ μερες τώρα δεν εχω βάλε τίποτε στο στομα μου. Πιθώ νά πεθάνω. 'Ο θάνατος θάνα για μένα ή λύτρωση...

'Όρες—ώρες με παίρνει απ' τή μεγάλη εξάντλησι ή ύπνος. "Ενας ύπνος ταραχμενος και γεμάτος εφιάλτες.

'Ο Πιστός, ή μόνος μου σύντροφος, νοιάθει τή συμφορά μου κ' ουρλιάζει λυπητερα. Φτωχο σκυλί!.. Σκέφτομαι νά του δώσω τήν ελευθερία του. Ναι, αυτό είναι τό καλύτερο...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Βλαδιμηρου Χαιντεβις).

Σ υ ν ε χ ε ι α.—'Ο καταραμένος βρυκολάκας δεν έχει φανεί τις τελευταίες νύχτες.

Οι λίκια ριζώνονται ωστόσο γύρω, τά νυχτοπούλια σκουίζουν λυπημένα...

Νά παραμονεύη άραγε γύρω στην επαύλι;...

Φοβάμαι πολύ γιά τους πάρους των αγαπημένων μου νεκρών. Εδνε ικανός γιά όλα. Κάθε τόσο τή νύχτα άνοιγω τό παράθυρο και κοιτάω στην αιθή. Μά δεν βλέπω τίποτε τό ήπιωτο...

Πίσω απ' τήν πόρτα του δωματίου μου έβαλα διάφορα έπιπλα, συγκεντρώνοντας γιά νά τό κατορθώσω, τις στεργές μου δυνάμεις.

"Εστρώσα ακόμα κάτω απ' τό εικονοστάσι μερικά προσκέφαλα, κοέμασα στό λαμίο μου τό φυλαχτό τής μακαρίτισσας τής μάνας μου πού χει μέσα Τίμο Ξύλο, πηρα τήν 'Αγία Βίβλο, διαβάτω. προσευχομαι και περριμένο τό θάνατο.

—Κύριε... Κύριε, ανάταυσε τόν δούλο σου!... Δεν έχω πειά κανένα προσορισμό επί τής γής... Είμαι μόνος κ' έρημος... Στείλε μου, Κύριε και Θεέ μου, τόν θάνατο... Λύτρωσέ με απ' τό βδελυρό ζώνεκορο... Ξέλω νά κοιμηθώ, Κύριε, υπό τό χώμα τόν αιώνιο ύπνο...

'Η πείνα μ' έχει εξαντλήσει τρομερά.

Τά χέρια μου τρέμουν...

Τά πόδια μου δεν μπορούν νά βαστάξουν τό ταλαιπωρημένο σώμα μου...

'Όρες—ώρες τά μάτια μου θαμπώνουν

Παθαίνο παρασθήσεις. 'Ακούω σκουιμούς και θρήνους...

Πούδς κλαίει;

Μπορεί νάνα ή Πιστός πού ουρλιάζει πένθιμα...

Φτωχό σκυλί!... Με κοιτάζει και τά μάτια του γεμίζουν πόνο. Καταλαβαίνει τή θέσι μου και σκούζει άπελπιμένα...

"Όλη τή νύχτα άπόψε άκουγα τριγμούς και φωνές μέσα στις σκοτεινές κ' έρημες κάμαρες τής επαύλειως. Πατήματα και ψιθυρισμοί μ' έσαναν ν' άνατριχιάσω...

Κι' όμως είμαι βέβαιος πώς τό σπίτι είνε έρημο. 'Εχω κλειδώσει τις πόρτες καλά. Με γελάνε τότε τ' απτιά μου; Είμαι σαν μούστρολλος, απτί, είν ή άλήθεια...

Κοντά τό μεσάνυχτα κάποιος με φώναζε με τ' όνομά μου, απ' τήν τραπέζια.

"Ήταν πάλι ή φωνή του Δημητηρη. Δεν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τί έλεγε. "Ήτανε πλεγμένη σαν βογγητό...

Τήν άκουσε κ' ή Πιστός κ' άρχισε νά ουρλιάζει λυπητερα.

Τόν χάιδερα και τόν ήσυχασα.

Μόλις ξήμερωσε, κάθησα κ' έγγραψα ένα άπελπιμένο σημείωμα, τό έδεσα στό περιλαίμιο του σκύλου μου και σύρθηρα ως τή πόρτα, με τήν άπόφασι νά τήν άνοιξω και ν' άφήσω τό δυστυχό ζωό έλεύθερο.

'Εργάστηκα ώρες δόλοληρες γιά νά τραβήξω τά έπιπλα. 'Όταν άνοιξα τέλος, κατέβηρα σιγά—σιγά τις σκάλες ως τήν εξώπορτα...

'Ο Πιστός μ' ακολουθούσε ξεπίσω, κντίζοντάς με περίλυπα. Είχε μαντέψει πώς έπρόκειτο ν' άποχωροτούμε κ' έσκουζε λυπημένα... Μούγλυψε τά χέρια και σε μιά στιγμή μ' έπιασε με τά δόντια του απ' τό σακάκι, σαν νάθελε νά μ' έμποδίση νά κάμω ή τι σκεφτόμουν.

Περριώντας απ' τήν κουζίνα, πηρα απ' τό ντουλάπι ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και του τό έφριξα. "Εσκυψε, τό μύρισε, μά δεν τό έφαγε...

Καίμενε μου Πιστέ!...

Τά μάτια του είνε ήγρό, Μιάζει σαν νά κλαίη. Κάθε τόσο γυρλιάζει και τά γυρλιόματά του απτά δεν διαφέρουν από λυγμούς...

Ναι, δεν γελείμα, τό πιστό μου σκυλί τ' αντιλαμβάνεται όλα και λυπάται σαν άνθρωπος.

"Επε λίγο νερό και μ' ακολουθούσε ύστερα ως τήν εξώπορτα. Γονάτισα εκεί, τό άγκάλιασα και τό φίλησα.

'Η καρδιά μου είχε φουσκώσει...

Τό στήθος μου άνεβοκατέβαινε και τινάζοταν δυνατά, σαν νά έπρόκειτο νά σπάση.

'Ολόκληρη τριχινία είχε σκρωθεί μέσα μου.

—Καλέ μου Πιστέ, του είπα, ήρθε ή στιγμή νά χωριστούμε...

Χαίρε, φτωχέ μου σύντροφε!... Πήγαινε στους ανθρώπους... Θάταν ζώμα νά μείνις και νά φορήσις, χωρίς λόγο, μέσα στο σπίτι αυτό του θανάτου...

'Ο Πιστός με κντίζε στα μάτια και μουγκρίζε θλιμμένα. Κι' όταν θέλησα νά τόν τραβήξω έξω απ' τήν πόρτα, άντιστάθηκε. Κάθησε κάτω με τήν κοιλία κ' άρχισε νά ουρλιάζει...

"Ήταν φανερό πώς δεν ήθελε νά φύγη και νά μ' άφήση. Πιστό ζωό!...

'Ο 'Ιωνάθαν κάθησε άρκετή ώρα ακόμα στον κήπο, ξαναδιαβάζοντας ώρισμένες σελίδες του 'Ημερολογίου του Χαιντεβις.

Μά δεν μπορούσε νά γίνη και άλλοιώς. Θά ήταν ζώμα νά μείνη μαζί μου. Τόν έπιασα λοιπόν απ' τό περιλαίμιο και τόν έσυρα διά τής βίας έξω απ' τό σπίτι.

Τό δυστυχισμένο σκυλί ουρλιάζε άπελπιμένα και προσπαθούσε νά ξεφύγη απ' τά χέρια μου και νά τρυπήση στο σπίτι.

Τό χάιδερα γιά νά τό ήσυχάσω, έσφιξα στην άγκαλιά μου τό κεφάλι του και του έαναμίλησα με πόνο και θλίψη, άπως θά μιλούσα και σ' έναν άνθρωπο:

—Χαίρε, στεργέ, πιστέ μου φίλε!...

Φύγε μακριά απ' τόν τόπο αυτό του δόλεθρου και τής κατάρας... Λίγες μερες μου μένουν ακόμα νά ζήσω... Πήγαινε στους ανθρώπους, καλέ μου Πιστέ...

Πρέπει νά μάθουν τή συμφορά μου... Μονάχα έτσι ύπάρχει έλπίδα νά βρεθί ή εκείνος πού θ' αναλάβη τήν εξόντωσι του φρικτού τέρατος...

"Ενας λυγμός μ' έπνιξε.

Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει.

—Μ' άκούς, Πιστέ; συνέχισα. Πρέπει νά φύγις... Γεννήθηκες και μεγάλωσες στα μέρη αυτά και θά βροής, έλπίζω, εύκολα τό δρόμο πού φέρνει στο πό κοντινό χωριό... Και τώρα, χαίρε... Χαίρε γιά πάντα, πιστέ κ' άφοσιωμένο σύντροφε...

Τό σκυλί κούνησε τό κεφάλι του, σαν νά καταλάβαινε τά λόγια μου. Μούγλυψε ύστερα τά χέρια και μ' άφησε νά ξαναμπώ στο σπίτι.

'Ανέβηκα με μεγάλο κόπο τις σκάλες και ξαναμίτρωσα τήν πόρτα τής κάμαρας μου.

'Η καρδιά μου ήταν βαρεία και μονάχα τά δάκρυα ξαλάφρωναν τή θλίψη μου...

"Όταν, κοντά τό μεσημέρι, πλησίασα στο τζάμι, είδα τόν Πιστό νά κάθεται στο μέρος πού τόν είχα άφήσει τό πρωί, με τά μάτια στυλωμένα στο παράθυρο. Μόλις με είδε, άρχισε νά σκούζει λυπητερα. Μού ράγιζαν τήν καρδιά τά σκουζιμάτια του απτά. Με σπάρριζαν...

Τό σκυλί δεν τό κούνησε απ' τή θέσι του όλη τήν ήμερα. Τέλος, όταν έπιασε νά βροαδίσει, σηκώθηκε απ' τή θέσι του, ουρλιάζε άρκετή ώρα άπελπιμένα κ' ύστερα χάθηκε μέσα στο σωπαδί του άντικρινού δάσους...

"Όταν έσβυσε στον παγιασμένο βραδινό άέρα και τό τελευταίο του ουρλιαχτό, σωριάστηκα πάνω στα προσκέφαλα, κάτω απ' τό εί-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΔΟΥ σήμερα ή συνέχεια της
δραματικής εξέλιξης των
έμοιαστων θανατικών εκτελέ-
ων του 1887 :

Ένας από τους θανατοποι-
νίτας καταδίκους που έκαρσο-
μήθη άδικα σχεδόν και το ό-
ποιου ό θάνατος έπροκάλεσε
την λύπη και την οργή του πλή-
θους κατά των δικαίων, ήταν ό
'Αναστάσιος Κουνάδης, Κεφα-
λονίτης, από τό χωριό Βλαχά-
τα της επαρχίας Σάμης.

Ό Κουνάδης είχε σκοτώσει
τή γυναίκα του, βοηθούμενος
από τή μητέρα του και τόν πα-
τέρα του. Έκείνη όμως πωπά-
ξε πρωτεύοντα ήλιο στο έ-
γκλημα αυτό, όρσασ ή μητέρα
του.

Η γορή Κουνάδενά μισού-
σε τή νύφη της θανατίσας. Από τό πρώι που φωτίζε ό Θεός τήν
ήμέρα ως τό βράδυ, γερνάσανε. Τής έφηγε τό ψάρι στα χείλη.
Τέλος, ή κακοήγχα πενθερά έπεισε τό γικό της να ξεκάνουν τή γυ-
ναίκα του.

— Να τή σφάξουμε, γικέ μου, τ' σκόλα και να γλυτώσουμε από
δαύτη....

Ό κακορίζικος ό Κουνάδης έφριξε.

— Τί λές, μάνα! Να κάνουμε ένα τέτοιο κακούργημα.... Ό
μάς κόφουν....

— Και ποιός θα τό καταλάβη, βρέ
κουτέ; Τήν σκοτώνουμε κ' ύστερα τήν
καίμε. Άμα τήν κάνουμε στάχτη, ως τρέ-
χουν να τήν ζητάνε....

Έτσι, κουβέντα τήν κουβέντα, ή γορή
Κουνάδενά κατώρθωσε να πείση τό γικό
της.

Και μά νύχτα, ενώ ή δυστυχισμένη
σύζυγος του Κουνάδη κοιμότανε ήσυχη,
άποκαμμένη άπ' τ' δουλειές της ήμέ-
ρας, τή σκοτώσαν κ' ένα μπαλντά κ' ύ-
στερα άναψαν μά μεγάλη φωτιά με χον-
τρα κούτσουρα και τή σ' έσανε μέσα!....

Τήν άλλη μέρα διέδωσαν πός ή κακό-
τυχη γυναίκα, πάσχουσα από έπιληρία, έ-
παθε μά δυνατή κρίση της άρρώστιας
της κ' έπεσε στή φωτιά και κάηκε....

κοινοστάσι κ' έκλαψα, έκλαψα ώρα πολλή.

Ημιον έντελώς μόνοσ πειά.

Δέν είχα κοντά μου τόν πιστό μου σκά-
λο να με παρηγορή.

Μόνος, έρημος και θλιβερός....

Άς έρθη λοιπόν ό θάνατος, τόν περι-
μένω....

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου
Χάιντεβιτς).

Άπ' τή σελίδα αυτή τό γράψιμο γίνε-
ται πολύ τρεμουλιαστό, μερδεμένο και
δυσανάγνωστο).

Συνέχεια.— Έλήσθε με, Κύριε!...

Χθές τή νύχτα ήρθε ξαφνικά, σέρονοντας πίσω μου κοπάδια λύ-
κων κ' άλλων άγρομίων....

Ό οϊρανός ήταν βουρκομένος....

Άστραφτε και βροντούσε....

Μπήκε στήν αλλη και στριφνούσε άσμετη ώρα γύρω άπ' τούς
τάφους των άγαπημένων μου. Γούλιζε άν άνθριο κ' έτριζε τά δόν-
τια του τόσο δυνατά, πού τό πριζιμό τους έφτανε ως τό μέρος πού
ήμιον πλαγιασμένους.

Φοβήθηκα μήπως άνοιξει τούς τάφους και τούς μολύνει και θέ-
λησα να σωθώ ως τό παράθυρο, μά δέν μπόρεσα. Μ' είχε άφανίσει
ή εξάντηση....

Σέ λίγο πλίσιασε τήν έξώπορτα της έπαύλεως και προσπαθούσε
να τήν άνοξη. Άκούγα τά θυρόφυλλα να πρίζουν.... Έχει τρο-
μερή, τρομερή δύναμη. Όλόκληρο τό σπίτι κουνιότανε άπ' τά δυ-
νατά σουφωμάτά του.... Τράνταξε τήν πόρτα με λύσσα και μούγ-
κριζε. Μά δέν άισθανόμιν κανένα φόβο. Είμαι καλά προφυλαγμέ-
νος έδώ πού βρισκομαι και δέν θα μπορέση να με πλησιάση....

(Άκολουθεί)

Μά ή αρχές πού εξέτασαν τό άπανθρακωμένο πτώμα της τραγι-
κής γυναίκός, κατάλαβαν πός πρόκειται περί έγκλήματος και προέ-
βησαν στή σύλληψη του Κουνάδη και των γονέων του.

Στή δίκη πού έγινε ύστερα από λίγον καιρό, ό Κουνάδης κ' ό
πατέρας του καταδικάστηκαν σε θάνατο κ' ή γορή Κουνάδενά σε
πρόσκαιρα δεσμά.

Έπρόκειταν τότε σπούς δυό θανατοποινίτας καταδίκους να κά-
νουν άναίρεση της άποφάσεως, μά επειδή δέν είχαν γοήματα τήν
παραιέησαν. Όστόσο, ό πατέρας του Κουνάδη έκανε άργότερα ά-
νάρεση, έτσι στήν τύχη, χωρίς να περιμένη σωτηρία. Συμβούλεψε
μόλιστα και τό γικό του να κάμη τό ίδιο, μά ό Κουνάδης, άπελα-
μαένος όπως ήταν, άρνήθηκε.

Κι όμως.... Η άναίρεσης του πατρός Κουνάδη έπεκυρωθή άπ'
τόν Άρειο Πάγο κ' έτσι ό γέρος τή γλύτωσε. Θα τή γλύτωνα κ' ό
γικός, άν έμειπε τό πατέρα του. Μά αυτά είνε τά μοραία σ' αυ-
τή τή ζωή....

Η έκτέλεσις του Κουνάδη έγινε στις πέντε τό πρωί στή θέσ.
εΜακελειά. Από τή νύχτα είχε συγκεντρωθεί στό μέρος αυτό πλ-
θος κόσμου. Όταν λέμε όμως έδώ πλήθος κόσμου, έννοούμε μόνον
τό άσχημο φύλο. Γιατί συνέθη κ' αυτό τό περιεργο στήν Κεφα-
λονία. Καμιά κυρία και καμιά δεσποινίς δέν παρέστη κατά τήν
καρταίωση. Μπαρό, χίλιες φορές μπαρό, στις πολιτισμένες κ' ευ-
γενικές Κεφαλλονίτισσες!...

Πέραξ της λαιμητόμου είχε παρασταθεί ολόκληρος λόγος πεζικού
και ίσχυρά δύναμις χωροφυλακής. Κι αυτό, γιατί είχε διαδοθεί από
τήν προηγούμενη, ότι θα συνέβαιναν ταραχές κατά τήν έκτέλεση.

Πραγματικώς, όταν στις τεσερεσημισή έφτασαν έπί τόπου οι
δύμοι Άμοιραδάκης και Τελώνης, τό πλήθος άρχισε να τούς άπο-
δοκιμάζη και να τούς γουχατζή.

Λίγο άργότερα, μετεφέρθη έπί τόπου έφ' άμιάξης σιδηροδέσιμος
κ' ό κατάδικος.

Ό μελλοθάνατος δέν φαίνεται καθό-
λου συγχωρημένος.

Μόλις κατέβηκε από τ' άμιάξη, χαρέ-
τησε τούς παρισταμένους αξιωματικούς
μεγαλοφώνως :

— Καλημέρα σας, κύριοι!... Καλη-
μέρα σας!...

Πλησίασε κατόπιν και χαιρέτησε κ'
ευγένεια και θάρρος τόν εισαγγελέα.

Η σάσις που αυτή και τό γεγονός,
ότι προέβη στο φόνο της σκόζιγος του
παραστωθείς άπ' τή μητέρα του, κάνουν
τό πλήθος να τόν βλέπη με σπιτάθεια.

Μετά τήν άνάγκωσι της καταδικαστι-
κής άποφάσεως, ό μελλοθάνατος παραδί-
δεται στους δημίους.

Τή στιγμή αυτή, ό Κουνάδης κυττάει
καλά τό δήμο Τελώνη κ' έξαφνα φω-
νάζει :

— Μωρέ Λάμπρο!....

— Άναστάση!.... κρανιάζει ό Τε-
λώνης.

Και πέφτουν ό ένας στήν άγκαλιά του
άλλου.

Τί συμβαίνει λοιπόν;... Άπλούστα-
τα, ό Κουνάδης κ' ό Τελώνης είχαν
γνωριστει άλλοτε στις φυλακές, όπου έ-
κροστούντο μαζί.

Μιλάνε τώρα φιλικώτατα κ' ό Τε-
λώνης δέν ξέρει πός να δεξή τή λύπη του, πού είνε άναγκασμένος
να κόμη τόν παλιό του φίλο.

— Άχ, μωρέ Άναστάση, λείε στόν Κουνάδη, δέν με κόβεις
έπί, παρά πού θα σε κόψω εγώ!....

Ό μελλοθάνατος κατάδικος οδηγείται κατόπιν έπί του κειώμα-
τος. Στέκει εκεί, κυττάζει άτάραχα τόν συγκεντρωμένο λαό και φω-
νάζει :

— Σχωράτε με και Θεός χωράςέ' σας!

— Σιγοφερόμενος νάσαι! άπαντά μ' ένα στόμα τό πλήθος, βαθειά
συγκλημένο.

Άποκαθισταμένης ήσυχίας, ό Κουνάδης λείε στο πλήθος τά
έξήσι :

— Μάθετε, ότι εγώ τώρα θα πεθάνω, γιατί έγκλημάστα. Πρέ-
πει να ξέρετε όμως, πός δια έκανα, τό έκανα από φιλοτιμία....
Μι' με θεωρήσατε κακοήγχο....

Οί δήμοι παραλαβάνουν κατόπιν τόν κατάδικο και τόν δένουν
έπί της ειδικής σάνιδος της λαιμητόμου....

(Άκολουθεί)